

Правова норма має власну внутрішню будову, де виділяють гіпотезу, диспозицію, санкцію.

Диспозиція - це частина норми, у якій зазначаються права або обов'язки суб'єктів. Диспозиція є центральною, основною частиною правової норми, яка, власне, указує, описує дозволена (можливу), обов'язкову (необхідну) або заборонену (неприпустиму) поведінку суб'єкта.

Гіпотеза - це частина норми, у якій зазначаються умови, обставини, із настанням яких можна або необхідно здійснювати її диспозицію. Ці обставини охоплюються поняттям юридичні факти. Призначенням гіпотези є визначення сфери і меж дії диспозиції правової норми. Гіпотеза відповідає на питання: коли? де? у якому випадку? за якої умови?

Санкція - це частина норми, у якій зазначаються заходи державного примусу в разі невиконання, порушення її диспозиції. Завданням санкції є забезпечення здійсненості диспозиції правової норми.

Додаткова інформація

Правова норма не може існувати без диспозиції: адже саме в ній формулюється певне правило поведінки, заради якого вона створюється. А от гіпотеза і санкція можуть фіксуватися не в кожній нормі права. В одних випадках норми містять вказівку на те, що порушення диспозиції або умов гіпотези тягне за собою санкцію, яку слід самому розшукати в законодавстві, в інших – такі посилання навіть відсутні, вони лише маються на увазі. У багатьох правових нормах гіпотеза не формулюється або гіпотеза й диспозиція сформульовані так, що їх неможливо розділити. Якщо гіпотеза відсутня взагалі, то це правило є чинним за будь-яких умов.